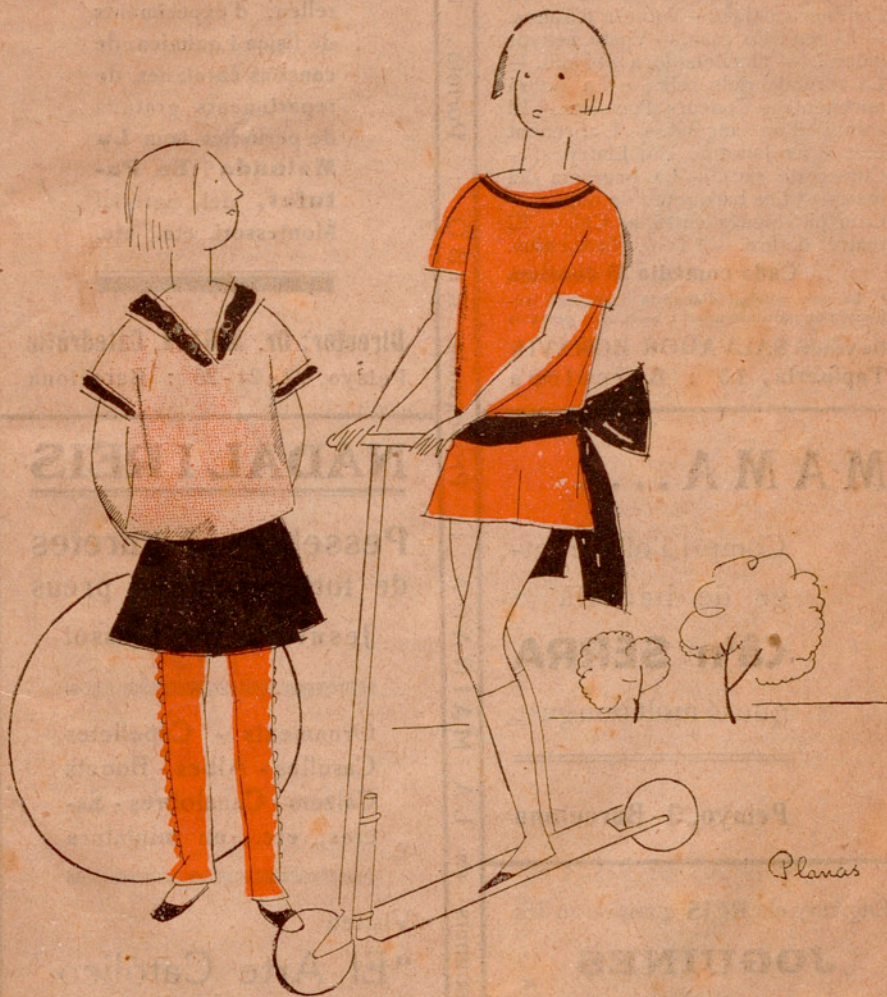

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any I. - Núm. 30
Barcelona, 30 de desembre de 1921

- Ets molt desmemoriada!
- Més ho ets tu!
- Que no. Veiam si tu et recordes de quan vas néixer.
- No.
- Doncs, jo sí! Van portar-te dintre una panera amb llaços de color de rosa.

BONIC REGAL DE REIS TEATRE DE NOIS

Col·lecció de 24 comedietes infantivols, originals de A. DE RIUS VIDAL

El camí del cel. — El ballet de la Masia. — L'Enjogaçada. — El quarto de les rates. — Els nois porucs. — Quan seré gran. — Les bones obres. — Un llaminer castigat. — Noblesa d'ànima. — El rei de casa. — Vostè, senyor galan... — Ocellets fora del niu. — La tornada dels reis. — La pobra aprenenta. — Concurs d'ocellets. — El somni d'un angelet. — L'aprenent nou. — En Janot de càn Llatenes. — Curses de sacs. — La pageseta del mas. — * Les barquetes de paper. — Com si volgués entrà al Cel. — El teatre de fira. — * Toni, el caça nius.

Cada comèdia 35 cèntims

* La part musical d'aquesta obra, està publicada en partitura apart i costa dues pessetes

De venda: **SALVADOR BONAVIA**
Tapineria, 13 : Barcelona

M A M A ...

Compri l'oli de fetge de bacallà a

Câ'n SERRA

que té molt bongust

Pelayo, 9 - Barcelona

Enguany els **REIS** compraran les

JOGUINES

a la casa **A. CASTELLS** de la

Portaferrisa, 18

Col·legi de Catalunya

Ensenyament intuïtiu per mitjà del cinematògraf, de mapes de relleu, d'experiments de física i química, de cançons catalanes, de repartiments gratuïts de periòdics com **La Mainada** i **En Patufet**, del material Montessori, etc., etc.

Director: **Dr. SEGALÀ**, Catedràtic
Pelayo, 22 - 24 - 26 : Barcelona

NADAL I REIS

Pessebres i Figuretes
de tots tamany i preus

Jesusetes amb bressol

Ornaments - Capelletes
Casulles - Albes - Bonets
Càlzers - Canalobres - Sacres, etc., en miniatura

Visiteu

"El Arte Católico"

BOCHACA

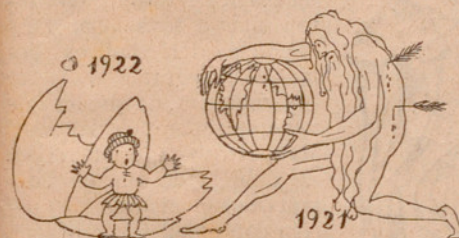
BISBE, 2 · BARCELONA

Per anuncis en LA MAINADA : Propaganda RIBÓ : Portlà, 1 (Sant Gervasi)

DEMÀ, dissabte, acabarà l'any 1921, amb tots els seus errors i totes les seves gràcies. Quantes coses han passat al món, en tot aquest temps! Una cosa trista per als catalans: la guerra que s'ha emportat a molts forts minyons, fills estimadíssims, cap als camps feréstecs de l'Àfrica, on espera la traidoria, i, de vegades, la mort. Una cosa joiosa per als patriotes desinteressats: la lliberació d'Irlanda. Una cosa engrescadora per als deportistes: les victòries del F. C. Barcelona. I... no anem a ficar-nos en una enumeració que no cabria aquí.

CADA noi i cada noia català ha de fer el balanç de l'any. Recordi els grans fets.

Vegi com Catalunya va endavant, sense defalliment. Ara fa tres anys semblava que tot anava a esfondrar-se. Els obrers sense feina, després de vagues i lockauts anaven amb farcells de roba a vendre's tot ço que tenien. En aquest Nadal, no s'ha vist això. Tots han celebrat la festa de Jesús Infant amb alegria en la pau del treball.

Que l'any 1922 porti encara més abundor, més prosperitat, més efusió a tots els estats socials de Catalunya!

INSISTIM, estimats catalanets, en que la màxima opulència i el curullament de l'esplendor de la nostra nació depèn de vosaltres...

Cal que feu un examen de consciència. No us encaparrreu d'una manera exorbitant, però feu aquest examen. Veiam: Què he fet jo per Catalunya? Què devia haver fet? Què farà l'any vinent?

I el què dic de Catalunya, la pàtria natural terrena, la mare d'aquí, del món, cal

tenir-ho en compte respecte a Déu, Pare i Senyor de tots, que ens ha donat la vida i ha fet tan bella i tan estimable la nostra nació. ¿Què hem fet per Déu? ¿Què devíem haver fet? ¿Què farem? Això ho podreu considerar millor, si penseu el què Déu ha fet per vosaltres.

Déu ha creat Catalunya per a vosaltres! I a vosaltres us ha fet néixer a Catalunya! Bé: tots tenim obligació d'arribar, al menys, a herois. D'altra manera no seríem més que uns desagraïts...

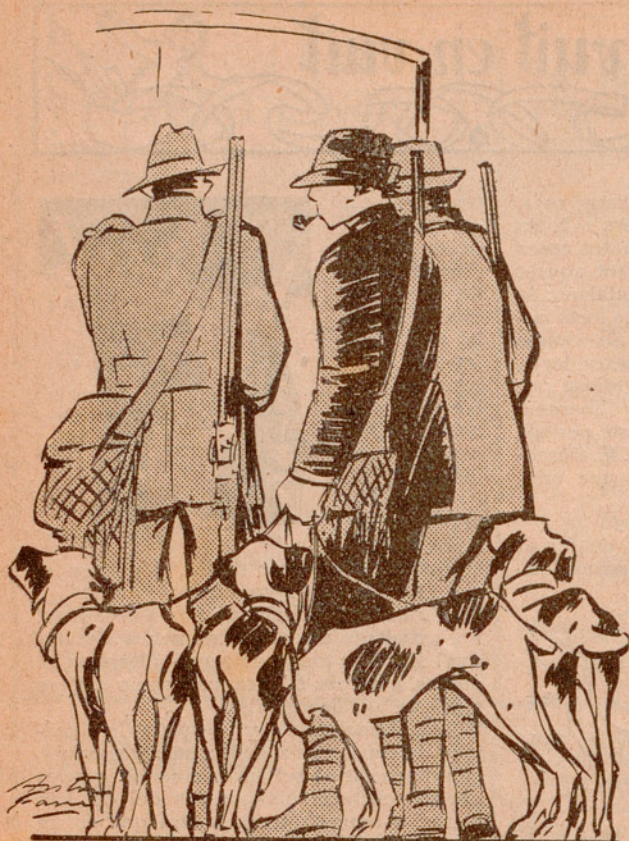
Ara, al final de l'any, després de l'examen de consciència, sense encaparrar-vos, heu d'aixecar al cel un himne de gràcies per tots els beneficis que des del cel han baixat a aquesta terra nostra que és un altre cel... ¿Oi, que sí?

Ja podeu rifar-vos de tots els averanys i pronòstics dels astròlegs. Ningú no coneix la sort futura, aquí entre els humans. Tots tenim el dret i l'obligació de fer-nos-la amb el nostre propi esforç.

Confuada en això, LA MAINADA espera grans coses, perquè té gran voluntat. I animada i eixerida, us desitja, com per a ella mateixa, un bon any nou!

EL GUIA JOAN

EL BOIG I EL CAÇADOR

(Conte vell)

A l'ignasi Iglesias

DARRERA la reixa ferrada que donava al jardí, el pobre boig veia eixir el sol, alçar-se lentament, donar el tomb reverberant la terra, i després, pel costat oposat al del seu mirador, el pressentia baixar, baixar, i amagar-se per darrera les seralades, colorint el celatge d'un vermelló, d'un cadmium, d'un ocre, d'un violeta, d'un crem, d'estries verdoses...

S'escaigué que aquell dia passaren pel poble, tot anant a expansionar-se amb la seva taleia, tres caçadors de ciutat, un dels quals, mentre esmorzaven a l'hostal de davant l'estació de M. Z. A., es donà un

cop al front amb el palmell de la mà, — amb viva sorpresa dels seus companys — perquè en aquell moment, a conseqüència de sentir-se un xic malament del païdor (els senyors, als hostals, mengen més picants i beuen més vi negre i espès que els traginers), pensà amb les medecines i amb els metges, i això el portà a fer memòria de que l'alienista que es captenia del manicomi d'aquell poble on es trobaven de pas per anar a la cacera, era un amic seu de tota la vida.

I veu's aquí que així com haurien assistit, si el cas hagués vingut, a una funció d'opereta o de *varietés* o a un partit de futbol, acordaren anar a presenciar l'espectacle dels pobres dement; assegurant-se, però, per endavant, de que les reixes que separaven del món als pertorbats eren reixes de debò, i de que els visitants del manicomi no corrien cap mena de perill.

El pobre boig, en veure'ls, començà de fixar-se, com una obsessió, en un d'ells. L'atreïa la seva elegància, verament sorprenedora.

S'abillava amb un vestit de vellut de color de bronzo que li queia com no hauria escaigut millor a un figurí d'*El Arte de la Sastreria*. Guerrera amb tabelles i cinyell i fins xarretes amb un botó per a cordar-les o descordar-les, a conveniència del qui n'era sortós posseïdor. Pantaló bombat, molt bombat, i també amb botonets, que si bé no el subjectaven allí on estaven col·locats, que era sota mateix del genoll, en canvi constituïen una delicada ornamentació. *Leguis* acabats de cirar, diria's que amb «Crema... Simón». Sabates refulgents, de sola pintada de color d'argila, tota plena de claus que sem-

blaven d'argent. Canana estupenda. Sarró magnífic, amb una varietat de compartiments per a fer oblidar abastament els de la caixa més acuirassada del Banc més prestigiós. Escopeta... Para't, ploma! Anava a fer el reclam de la marca. Penseu, només, que era de la millor marca. Així com el *Mono* de les armes de caça. Amb aquella escopeta, per força, per força, sabent-la manejar, tenint punteria i posant-se'n a tret, s'havien de matar tigres de Bengala, àligues reials i tudons. I al cap, ah, al cap hi duia el millor capell de caçador que hagi eixit de mans capelleres. Era d'una color de ploma de colomí blau-perla, que trencava el cor. El duia alacaigut de la dreta, reposant amb natural elegància i discreció sobre l'orella, i solament hi mancava un plomall per a fer reviuire tota una època de glòries i esplendors que ai!, si bé encara són evocades pels nêts dels qui n'hagueren la gaubança, no seran ells els qui n'assaboreixin la delícia del retorn...

El pobre dement enreixat se'l mirava, se'l mirava, al brau caçador... Els ulls li eixien de les conques, com en una estupefacció de tots els sentits.

Li féu una senya.

El caçador, de primer entuvi, sentí una certa temença esglaiadora. Esguardà als companys, com demanant-los quart i ajuda. Esguardà al doctor amic, i posà en l'esguard tanta eloqüència, que el consell fou donat súbitament.

— No temi. És absolutament pacífic.

Llavors, decidit, el foraster s'apropà a la reixa, deixant, emperò, entre ella i el

lloc on ell restà, la distància que la prudència aconsellava.

— Escolteu: — inquirí el boig; — us deu costar molts diners, aquesta escopeta.

— Dues mil pessetes — féu el caçador, donant a la resposta un to inequívoc de satisfacció vanitosa.

— I... el sarró?

- Trenta duros.
- I... el vestit?
- Setanta cinc.
- I... les *polaines*?
- Tant.
- I... les sabates? I la canana?...
- Tants i tants més...
- No! — exclamà, en arribar aquí el

diàleg, el malaurat reclòs; i per a donar tot el valor admiratiu a la seva apreciació, espolsà els dits de la mà dreta, els quals petaren en topar els uns amb els altres. I encara afegí, en un to ponderatiu: — Això, tot plegat, representa una fortuna!

Ja arribat a aquest punt, el caçador no pogué més: abaixà els ulls, confós, com una donzella púdica; deixà l'escopeta en su lugar, descansant, i adreçà percep-

tiblement tot el cos, posant com per a que una Kodak sortosa copsés el moment dolç.

El boig encara insistí, endut per la seva admiració.

— I... el capell?

— Xeixanta tres pessetes.

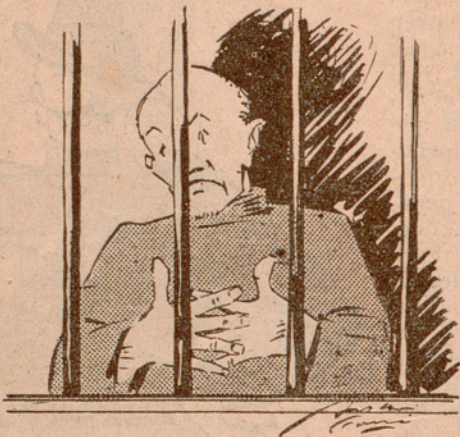
L'interrogador ja no preguntà més. Se'l mirà de nou, però l'esguard ja era tot un altre. Ço que fins ara era admira-

ció, devingué sobtadament d'una commiseració pregona... Se'l mirava, se'l mirava... i murmurant, més que dient, les paraules, ho deixà anar, lentament, espaïant les frases:

— Pobre home!... Tan ben plantat!... I pensar que per molt menys van tancar-me a mi!

AVELÍ ARTÍS

Dibuixos d'Anton Farré.

LA VINENT FESTA DELS REIS A L'ASIL DE SANT JOAN DE DEU

L'iniciativa del nen Enric Rafel, el bon mainadista, que concorregué al nostre concurs «¿Com esmerçaries cent pessetes en set dies?», dient que les donaria a l'Orfeó Barcelonès per a que oferís un concert als nens de l'Asil de Sant Joan de Déu, va a ésser una realitat dintre pocs dies: el de Reis, a la tarda, tal com duem anunciat.

L'Orfeó Barcelonès, sots la direcció de l'intel·ligent mestre i bon amic nostre En Lluís Gibert, donarà una festa que es regirà pel següent programa:

I PART

Per l'Orfeó Barcelonès

Els fadrinets de Sant Boi, Pèrez-Moya.

Cançó del cà, Serra.

Els tres tambors, Lambert.

L'hereu Riera, Cumellas-Ribó.

Sota de l'om, Morera.

El Pardal, Pèrez-Moya.

Les fulles seques (sardana), Morera.

II PART

Per la Secció d'Infants de l'Orfeó

LA FESTA DE SANT NICOLAU
(d'En Joan Llongueras)

III PART

Per la Secció d'Infants de l'Orfeó.—Cançons amb gestos

Rentem bé la roba, El bell nin, E. Jaques-Dalcroze.

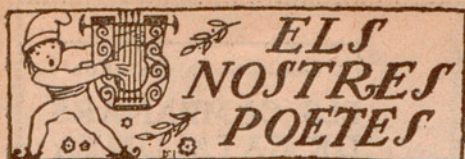
Són deu noies per casar, El Dormilega, Au, anem cap a la fira, Joan Llongueras.

Gràcies a LA MAINADA, que donà ocasió a què el nen Rafel tingués la bella iniciativa, i a la generositat del notable mestre director de l'Orfeó Barcelonès, els pobres asilats gaudiran d'una festa formosa d'amor i d'art.

Junt amb aquest número: Plec tretzè de la novel·la

ELS CAMINS DE LA SORT

de Ramon Reventós, il·lustrada per Lola Anglada

LA TAULA DE FRANKLIN
per a la pràctica de les virtuts socials

I. TEMPLANÇA

No mengis fins a l'extrem
d'alipar-te gens ni mica.
Moderat siguis amb tot,
que templança és virtut rica.

II. SILENCI

Parla sols en benefici
d'altri o teu, prò poca estona.
Tracta coses, i no parlis
de futesa ni persona.

III. ORDRE

Vés al llit dejorn; matina.
Fes-te un lloc per cada cosa.
Busca un temps pel teu negoci.
Cada cosa en son lloc posa.

IV. RESOLUCIÓ

A executar decideix-te
ço que deus fer amb fermesa.
Executa el que resolguis
sens espera i sens peresa.

V. FRUGALITAT

Estalvia per fè almoïna
i aprofita ço de preu.
Si tu gastes, fes-ho sempre
amb profit d'altres o teu.

VI. INDÚSTRIA

Mai el temps et deixis perdre:
gasta'l sempre amb coses útils.

Deix l'acció innecessària
i utilitza els temps inútils.

VII. SINCERITAT

No practiquis mai l'engany.
Pensa sempre innocentment
i amb justícia i diga-ho tot
d'acord amb ton pensament.

VIII. JUSTÍCIA

No fereixis amb agravís
ni al qui t'ha sigut injust.
Qui ha de rebre tes lloances
no li en privis d'aquest gust:
que és just ser caritatiu
i és caritatiu ser just.

IX. MODERACIÓ

Aguanta't de ressentir-te,
tant com creguis s'ho mereix,
del més gran dels perjudicis.
Evita tots els extrems.
Estima un zel ferm i digne
respecte de si mateix.

X. NETEDAT

Renta't molt les mans i cara.
No toleris la brutícia
ni al teu cos, vestit, ni casa.

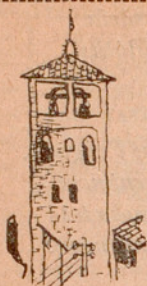
XI. TRANQUIL·LITAT

No et molestis per futeses
o accidents desagradables;
i molt menys quan aquests siguin
dels corrents i inevitables.

XII. CASTEDAT

Evita la companyia
del qui diu, fa i pensa mal.
Siguin ta acció, parla i pensa
de modèstia un ver mirall.

J. JESUALD BLADÉ

374. La Seu, de Vich
(M. PALET)

375. Verge del Remei, de les Corts
(A. MAUREL)

376. Sant Pere, de Reus
(W. FONTS)

I Concurs de LA MAINADA
ELS CAMPANARS DE CATALUNYA

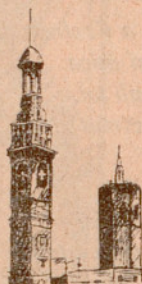
Queda tancada l'admissió de dibuixos, per haver terminat el plaç donat als concursants

377. Parroquial de Palamós
(RICARD ESTRAGUÉS)

378. Santa Eulàlia, d'Esparraguera
(JOSEP PICAS)

379. Santa Caterina i el «Miquelet» de València
(SALVADOR SALLÒ)

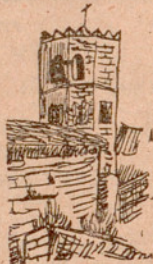
380. PP. Salesians, Barcelona
(E. ALBAREDA)

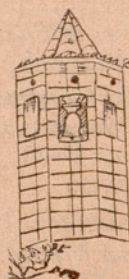
381. Parroquial d'Esparraguera
(E. LLOP)

382. Nostra Dona del Roser, de Vich (M. CASALS)

383. Sant Pere, de Girona (ERIC CABARROCAS)

384. Sta. Llúcia, de Santes Creus
(J. CABARROCAS)

385. Parroquial de Casserres
(ANTON VILA)

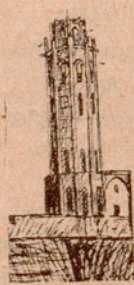
386. Sant Vicens de Paula, Barcelona
(JOAQUIM FAURA)

387. Sant Pere, de Reus (JOSEP ANTONI MARTÍN)

388. Sant Eudald, de Ripoll
(PERE PÉREZ)

389. Seu antiga de Lleyda
(JOSEP M.ª JUAN)

390. Parroquial de Porrera
(JOSEP M.ª GIBERT)

FUTBOL

ESTADI CATALÀ

25 de desembre de 1921

A. C. Sparta, 3. — F. C. Barcelona, 2

En aquestes hores, tota l'Europa futbolística està assabentada de l'esplèndida lluita que ha tingut lloc a Catalunya, a la nostra Barcelona i en el terreny d'aquest formós Estadi conegut ja d'ara en avant per tot el món.

Per fi, Catalunya podrà, orgullosa, oferir sa casa per a qualsevolga lluita esportiva sense por que les comparances ens humiliïn, car l'Estadi que suara acabem d'inaugurar palesa una vegada més que a casa nostra el *voler és poder* i que els nostres somnis esdevenen realitats quan els que els forgen, com ara, són homes de bona voluntat.

Els jugadors del «Sparta» s'enduran una impressió bella del què són Barcelona i les seves coses.

Imponent era l'espectacle que oferia, per la gernació immensa que acudí al nostre Estadi, afanyosa de presenciar la lluita tan esperada per tots, entre aquest famós «Sparta» i el nostre volgut «Barcelona».

Sots les ordres d'En Francesc Brú s'aliniaren uns i altres jugadors, fent-se amb la pilota tot seguit els forasters, qui per llarg espai de temps es fan amos del terreny dels nostres campions. Aquests corren d'un cantó a l'altre, fent esforços titànics per evitar un disgust possible, fill de l'escomesa furienta dels contraris.

En Zamora ha d'entrar en joc qui sap les vegades, fent-ho amb molt d'encert i ajudant-lo En Planas i En M. Surroca, que estan jugant esplèndidament.

Però això, com diem, fou per un espai de temps. Ben prompte els nostres es recordaren de qui eren i qui representaven; i ara és En Sancho que, amb una fèrria voluntat i amb un afany incansable, s'apodera de la pilota començant a repartir joc a dreta i esquerra, secundant-lo com sempre aquests incansables Torralba i Samitier. El primer tingué un dia esplèndid com mai, ajudant i atacant d'aquella faisó tan seva.

En Samitier, que fa poc fou operat, juga

també com si tal cosa, fent-se mereixedor dels llargs picaments de mans que li tributà el públic per les seves clàssiques jugades.

Els davanters, combinant meravellosament, arribaren a assetjar molts moments la porta que tan tossudament guardava En Perver, del «Sparta», i obligaren a mitjos i defenses contraris a realitzar un joc gens recomanable per lo dur.

Quan ja finia la primera part, d'una arrencada furienta del «Sparta» logrà el seu interior esquerre un gol que En Zamora no pogué parar. Un picament general premià al «Sparta» aquesta jugada valenta i tot seguit arribem a la mitja part.

Comença la segona i els nostres, més coneixedors del terreny, car cal tenir en compte la diferència de dimensions que hi ha entre el camp de l'Estadi i aquell a que estaven acostumats, fins ara, els nostres jugadors, combinen d'una faisó admirable, essent En Sagi-Barba, aquest meravellos jugador que ha estat allunyat llarg temps de l'esport, qui entusiasma per les seves arrencades per l'ala esquerra combinant esplèndidament amb l'Alcàntara i fent que els seus centres siguin un ferm perill pels contraris.

L'Alcàntara i En Gràcia s'estenen també a la perfecció, el mateix que En Martínez i En Vinyals, que a la segona part jugà d'una faisó imponderable, fent unes bones passades al seu company interior i picant aquest, però sense sort, car la pilota topava per tot arreu.

En una altra arrencada del «Sparta», logren un nou gol, entrat per aquest famós jugador que es diu En Jauda, el més noble jugador del seu equip.

El joc duríssim dels jugadors forasters obliga als nostres a correspondre'ls, i això fa que esdevingui d'un caient impetuós com poques vegades hem presenciat. Això obliga a l'àrbitre a castigar-los per falta comesa dintre l'àrea de gol, i, tirat per En Planas, el para colossalment En Perver.

Després d'unes belles jugades per una i altra part, són castigats novament el txecs amb el càstic suprem, i aquest cop En Planas logra el miracle de franquejar aquella porta que fins ara restava invulnerable.

Esperonats i amb perill d'arribar a l'empat, desenrotllen els spartans un joc immens, temerari, però els nostres, més animats, segueixen acometent amb les seves jugades la porta enemiga.

Va seguint el partit aferrissadament i un xut imparable de l'Alcàntara dona per resultat un nou gol pels nostres. Els picaments que se li tributen són grandiosos, succeïnt-se un darrera l'altre, voleiant a milers els mocadors i omplint d'una alegria inenarrable el semblant d'aquella multitud immensa.

Però durà poc el goig. En una embestida dels forasters, portada pel centre i estant l'extrem esquerra i l'interior txecs darrera de la nostra defensa i per ço mateix en visible falta que no sapigué veure l'àrbitre Sr. Bru, d'un esplèndid pas creuat logren el tercer gol a son favor, sense que en Zamora el pogués evitar en el més mínim.

Així finí el primer partit amb els famosos espartans.

Joc dur, viu i accidentat en extrem, fou la característica del partit i al que s'emmotllaren els nostres jugadors, del primer a l'últim.

L'arbitratge d'En Bru, mancat en absolut de l'energia necessària per un partit com el que deixem apuntat.

Dia 26 de desembre de 1921

C. A. Sparta, 0. — F. C. Barcelona, 2.

Amb la sola variant d'En Piera en lloc d'En Martínez (davanter) i En Cella en el d'En Vinyals i substituït per malaltia En M. Surroca per En Berger, es troben novament front a front aquests dos equips, omplint-se l'Estadi d'una generació més gran, si hi cap, que el primer dia.

Els nostres surten resoluts a emportar-se'n la victòria, car allisonats per l'experiència del partit anterior, és de preveure que sabran contrarrestar valentment els atacs fulminants dels contraris, amb el seu joc tot ciència, precís, matemàtic.

I així és. Té cura de l'arbitratge En Cruella, avui dia considerat com el primer dels àrbitres de Catalunya.

Mercès a la gestió d'aquest, els forasters es fan càrrec tot seguit de què no seran possibles, en aquesta ocasió, els seus *trucs*, car les primeres faltes intencionades que cometen són punides immediatament i amb l'energia que caracteritza a n'aquest àrbitre.

Es fa un joc imponderable per un i altre bàndol durant tota la primera part, sense resultat, ço que demostra el ben guardades que estaven les portes respectives.

Els porters entraren en joc diverses vegades, lluint-se esplèndidament.

En començar el segon temps, es nota en els nostres l'afany de rescabalar-se del resultat del dia anterior.

En Sagi-Barba es fa mereixedor de llargues ovacions que molt justament li tributa el públic.

Els txecs, emprant ara tota mena de recursos, senten, neguitosos, les probabilitats d'una derrota, i això fa que, en una d'aquestes jugades de les quals en són mestres, es vegi l'àrbitre obligat a marcar un càstig dintre l'àrea que, tirat per En Planas, val el primer gol pel «Barcelona».

Centrada novament la pilota, va aquesta d'una a l'altra part de camp, fins que al final i per una bonica centrada d'En Cella, xuta En Gràcia, parant En Perver, però sense allunyar gaire la pilota; i, entrant valentment l'Alcàntara, marca el segon i últim gol pels nostres.

Tot seguit toca En Cruella la senyal de finit el partit, i la joia fou immensa per la victòria esclatant obtinguda pel «F. C. Barcelona», enfront d'un rival com aquest famós «Sparta», de Praga.

Impossible poder dir qui juga més i millor pels nostres, car tots estigueren fets uns herois per tal d'assolir un triomf de la resonància del que deixem transcrit.

Dels txecs, En Jauda per sobre de tots, En Perver, porter, En Kada i l'extrem esquerra, que és un jugador colossal.

L'àrbitre, Sr. Cruella, molt bé, ço que han reconegut fins els jugadors del «Sparta», que quedaren admirats en saber que no era anglès, com s'havien cregut durant el transcurs del partit.

ALTRES PARTITS

Dia 25 de desembre de 1921

R. Unión de Irún, 1. — C. D. Europa, 2.

Dia 26 de desembre de 1921

R. Unión de Irún, 3. — C. D. Europa, 1.

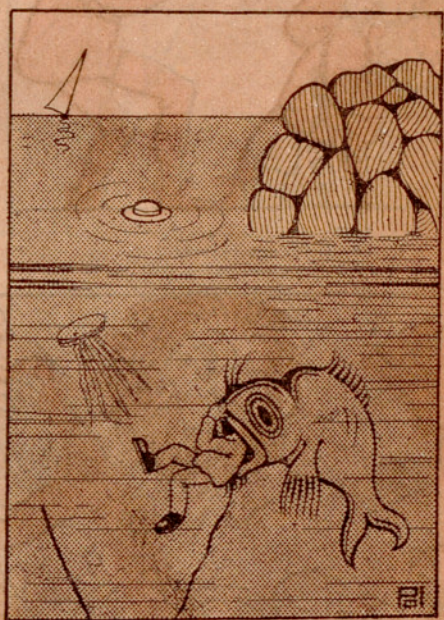
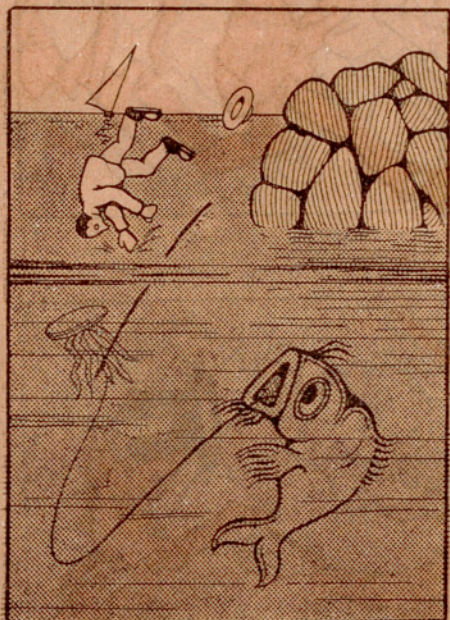
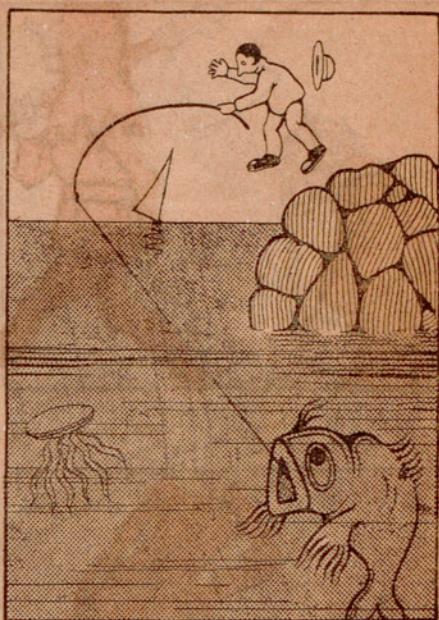
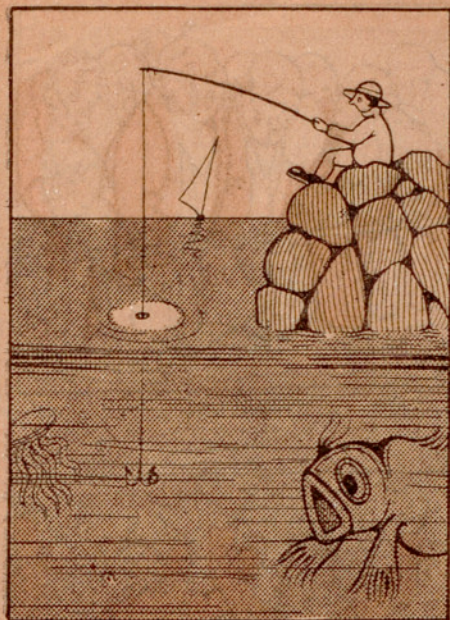
SIDRUS

Tots els llegidors de LA MAINADA demanen als Reis un rellotge de polsera dels que es venen a dues pessetes a la

CASA MILÁ

Boqueria, 8 - Barcelona - Boqueria, 8
Rellotges de polsera a DUES pessetes
MILÁ - Boqueria, 8 - MILÁ

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

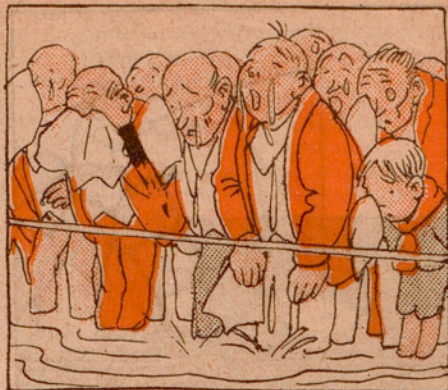

El pescador Xiribies, — que estava tan engrescat
amb la pesca del llubarro — i per un peix fou pescat

LES GESTES D'EN BELLUGUET

70 Tití diu: — ¡ Sóc un pobret!
Ara em mata aquest bestiota
i no em salva En Belluguet...

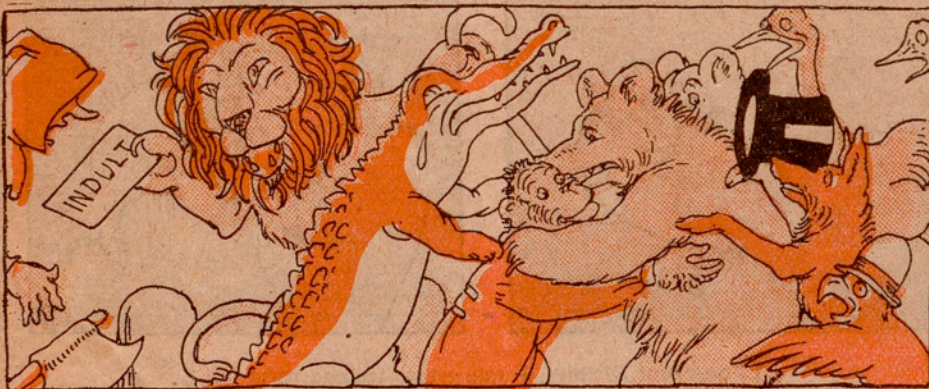
71 La gent té grossa emoció!
Plorant tots al pobre mico,
hi ha perill d'inundació.

72 Arriba el fatal moment!...
Veu Tití que va de veres
i fa un lògic moviment...

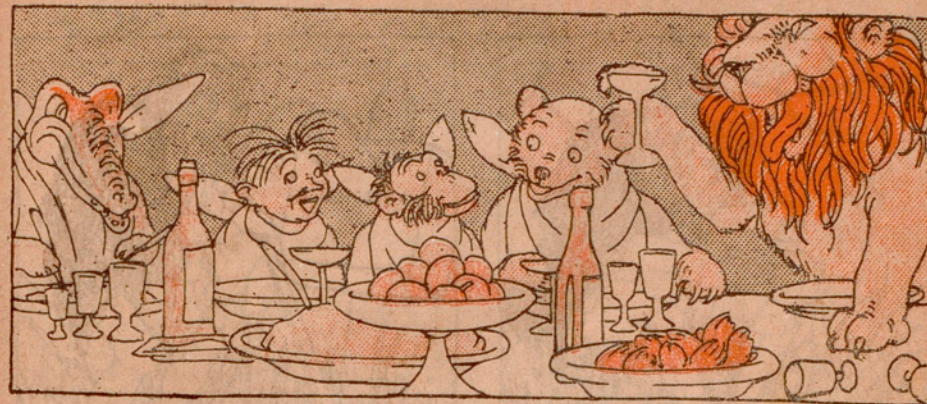
73 De prompte gira l'escena
Fugen els espectadors...
¡ Tití sent quí l'anomena!

74 Diuen que és un poble incult
el de les bèsties... ¡ I ara!
¡ Mireu com porten l'indult!

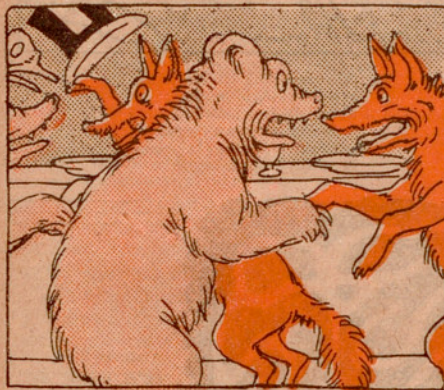
Petonegen a En Tití;
l'os l'abraça, el caimà plora,
i el lloret diu: — Vina aquí!

EL QUI TOT HO FA BEN FET (ACABAMENT)

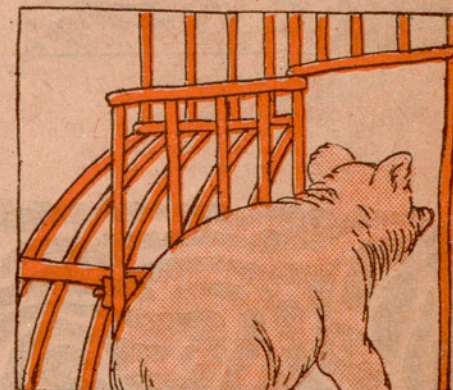

75 Es un cas com un cabàs,
però un àpat tan opípar
no l'ha servit ni En Regàs...

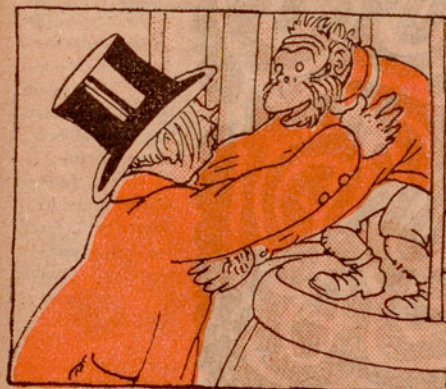
¡ El lleó aixeca la copa
per Belluguet, per Tití
i per tota l'altra tropa!

76 Després que han matat la gana,
sentint-se contents i bons
puntegen una sardana...

77 I acabada que és la festa,
tots se'n tornen a les gàbies,
car cap altre afer els resta.

78 També Tití, poc a poc,
accepta, amb filosofia,
que ocupi cada ú son lloc...

79 Fí I si us plau, En Belluguet
ara estudiarà uns quants mesos...
¡ que serà ço més ben fet!

HISTÒRIA D'UNA PRINCESA — QUE UN BRUIXOT LA TÈ EMBRUIXADA
I HAN DE SALVAR-LA, DE PRESSA, — ELS LECTORS DE «LA MAINADA»

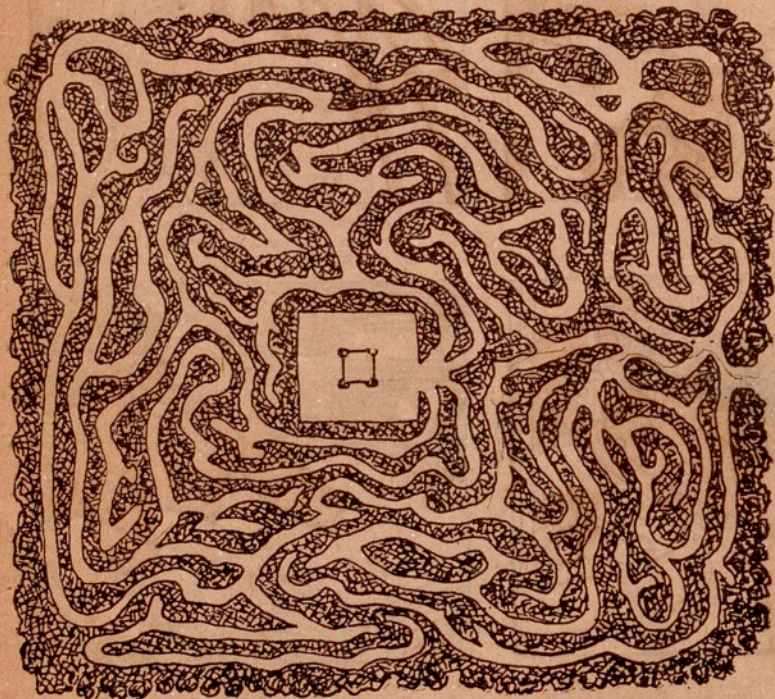
(CONTINUACIÓ)

9 Han passat moltes anyades;
el trovair es velleto;
no ha arribat a la princesa,
ni al palau, ni encara a l'hort.
¡Vinga consultar els plànols
i no pot passar del bosc!...

10 Al fi pensa en LA MAINADA,
i tement vingui la mort,
agafa els tres plànols foscos
i els tira els tres al bussó
pensant — ¡Pot ser la princesa...
la salvarà algun lector!

Això tan fosc,
és el plànol del
[bosc!
Ampla l'entrada,
mes segura la topa-
[da!
Molts senderons,
tots plens de con-
[fusions,
Sols hi ha un camí
que porta al jardí.
Si teniu grans
[amors,
olorareu ses flors...
Entreu per la dreta;
trobareu la prin-
[ceseta?

(Seguirá)

FULLS DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA

LA GENERALITAT DE CATALUNYA

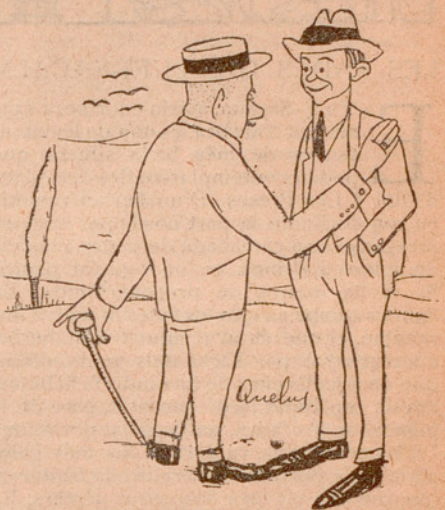
VOSALTRES, petits amics, heveu sentit parlar, sens dubte, d'aquesta vella institució catalana que tenia per nom *Generalitat de Catalunya*. Tots els patriotes catalans en parlen amb respecte, amb fervor, amb admiració. I sovint és presentada la Generalitat de Catalunya com l'antecessora de l'actual Mancomunitat. Els periòdics en llurs notícies, parlen també, quasi cada dia, del *Palau de la Generalitat*.

Què era la Generalitat? Era, en el fons, el Govern de Catalunya. En els documents antics és anomenada, a més de *Generalitat*, *Diputació general* o simplement *General*.

La Diputació general o General, era un organisme permanent compost de sis membres, tres diputats i tres oïdors de comptes. Aquesta fou la seva constitució definitiva després d'alguns canvis i variacions.

Hi havia un diputat i un oïdor per cada un dels tres braços de què es componien les Corts catalanes, o sigui braç eclesiàstic, braç militar (que era el de la noblesa) i braç reial (que era el braç popular o municipal).

De primer, els diputats i oïdor eren elegits per les Corts. Més tard (a les darreries del segle xv) s'establí, per a la designació

— De què rius?
— D'En Comas, home, d'En Comas! Des de que té casa de canvi, diu que s'estima més dues unces que quatre lliures!
— Es boig!

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Dongui'm deu cèntims d'olives sevillanes.
— Aquesta pesseta és sevillana, noi.
— Per això hi demano també les olives.

d'aquest càrrecs, el procediment de la sort. Eren escollits, per a cada càrrec, un cert nombre de personatges que reunissin les condicions degudes, els noms dels quals eren escrits en uns rodolins i ficats dins d'unes boles de cera, les quals nedaven en l'aigua d'una palangana. Un noieta treia una bola, i el rodolí corresponent deia el nom del designat per la sort.

El càrrec de diputat i oïdor durava tres anys. El trienni de la Generalitat començava el dia 1.er d'agost. Pocs dies abans d'aquesta data es feia la cerimònia del sorteig que ja havem explicat.

La Generalitat tenia la missió de defensar el dret, prerrogatives, lleis, costums i llibertats dels catalans. En cas necessari podia alçar exèrcit i tenir marina de guerra. Tenia rendes i impostos propis, entre ells el de Duanes. Les facultats de la Generalitat eren, doncs, molt més amples que les de l'actual Mancomunitat.

Presidia la Generalitat, per dret propi, el diputat del braç eclesiàstic.

A. ROVIRA I VIRGILI

El que ens conta l'avi

● D'ivori

LES FADES DEL PUIG-SACALM

EL Puig-Sacalm, masiu enorme, a 1553 metres d'alcària, és una de les muntanyes de més bella silueta que poden contemplar-se des dels plans d'Olot i Les Preses. D'un herbei raquític en son declivi de la part nord, pel migjorn arreganya una carcanada de pedra, clapada de boixos i alsines, en un espadat paorós de molts metres de pregona timba. En aquells temps en que les fades hi tenien llur reialme, el que és avui aquell trist herbei emmigranyat per l'açot dels vents eternals que en aquells cims de tots indrets hi bufen, era un esplèndid jardí encantant, parc de la mansió de les fades, emmurallat per roures i faigs centenaris, rublert de les més gaies plantes de perfumada floralia i de fruiterars que rendien els més saborosos nèctars. En el centre d'aquest jardins s'hi obria la gran portella que conduïa al fons de la muntanya, on s'admirava el meravellós sojorn de les fades, amb el palau de la regina tot d'argent, ivori i cristall, que era com una mena de reliquiari de prenda de valor.

Druna — la regina — era una beutat sens comparança, de mirar dolç que en un esguard d'ella feia sentir delitós els goig de viure. Cobrien son cos finíssimes gasses verdes teixides amb fils d'or; els collars de perles que argollaven son coll, semblaven les estrelles baixades en ple dia, i en cada dit de llurs mans blanques els diamants trencaven els raigs del sol, convertint-los en sols i més sols, com si tot el Puig-Sacalm fos el sojorn de la descendència de l'astre rei. Més de cent fades formosíssimes volaven a llurs comandes, i una vareta d'or, que no deixava mai, transformava tot quant Druna li plavia.

No obstant, amb tanta virtut, dins tantes riqueses, comandant ço que a pler li venia, Druna estava consirosa, son cor plorava, tot son esperit s'havia convertit en rastrear desig d'anar terra avall. Una vetlla, feu cridar pels eunucs a totes les fades que ja s'escampaven per la plana, començant llurs malifetes nocturnals. En oïr l'avís, les hauríeu albirat com vols de coloms blancs aixecar-se d'arreu i pendre camí cap a la superba muntanya La reina de les fades

somrigué adolorida en veure l'estol de llurs fades remoure's entorn d'ella o dintre l'ombra dels arbres.

— Què maneua, la nostra regina, — digueren a chor en una armonia de cent veus — A ço que respongué consirosa la regina:

— Jo tinc el cor molt malalt; ferit d'on hi regnava l'alegria i la meva joia del viure en aquests cims, voltada de tants plaers i belles emocions. El que em fa romandre en una tristesa eterna, no és ja res d'ací dalt, perquè res d'aquí m'alegra, ni m'enorgulleix el meu poder, perquè el cor se me'n va per un fill de la terra... per l'aguerit donzell, hereu de Castell de la Mata, senyor de Les Preses, del Mallol i La Pinya, i de totes les contrades que d'aquí s'albiren. És el donzell més ben plantat que als seus vint anys ha trepitjat aquelles valls i aquestes afraus; valerós, batallador, que triomfa en tots els combats i que amb llurs armes va engrandint cada jornada sos dominis. ¿No l'heu vist mai al Ludovic de La Mata, quan cavalca en son corcer blanc? No li heu vist aquell esguard de poderós? Tot el qui ell mira apar hagi de retre per a servir-lo. Fa molt temps que tinc a Ludovic escollit entre els homes, i el meu amor el protegeix. Quan va de nits al castell, tornant de cacera o de combatre, i té de passar per aquestes pendents estimbadores, jo dic als meus eunucs que netegin les devallades de pedres, per a que no rellisqui el cavall. Quan va per la plana, assedegat per la calor, jo demano als núvols que li donguin ombra refrescadora, i quan les glaçades de l'hivern no deixen transitar a ningú per aquests cims, el sol per mandat meu fon tot el glaç per on Ludovic té de passar, sol, o amb son corcer i genets, i mai cap desgràcia l'ha retut. Jo sóc qui manté sempre fresques aquelles roses que veureu perfumar llur cambra des de la finestra que li dona claror. Jo sóc qui el fa ésser sortós quan pesca, ull-dreturer quan caça, invencible quan combat, i qui fa caure el sol, o la pluja o la rosada damunt llurs collites quan convé. Tôt això jo li procuro amb amor intens, i ell... Ludovic, impassible, no vol reconèixer mon amor... prefereix enamorar les donzelles de la rodalia o les dels castells de Bas i Hostoles. Ludovic abans

que tot ama a Crist, i no vol entendrir-se per una fada Però... amigues meves, un jorn o altre havia d'ésser. Aquesta tarda, que Ludovic caçava sense el corcer, fadigat, s'ha assegut en els marges frescals i plens de molsa que voregen el bosc del *Molí Pregó*, vora la font del *Desmai*. Amb la meua vareta d'or, he pogut tocar sos parpres i el donzell s'ha quedat dormit Veniu, doncs, totes les que vulgueu seguir-me, per a portar al donzell ací dalt, dins mon palau, i fer-lo mon espòs.

Un estol de cent fades com papellones blanques, fendiren l'espai en aleteigs tremolosos. Darrera baixava Druna, la formosa regina, la dels cabells com posta de sol auriolats de xucla-mel; la de les gasses verdes teixides amb fils d'or. El jove dormia un son tranquil, ajegut sobre un mantell de vellut blanc, en el mateix marge on havia dit Druna. En veure'l així dormit, i sabent d'ell llur força, feresa i agilitat, prou conegudes en moltes llegendes enllà, hom hauria dit que era el llop dormint a la entrada de llur niera.

Les fades volatejaren a l'entorn del donzell, per aquells marges, com gavines sobre

les onades verdes de la mar, i cantant, agafaren el mantell, emportant-se'n a En Ludovic pels aires, cap a l'aguda muntanya on Druna hi tenia son palau d'argent, ivori i cristall.

Més, veu's aquí que l'aguerit cavaller es deixondí, i reconeixent a la regina de les fades, quals ulls il·luminaven com la lluna en ple, va dir-li:

— Què és el que vols de mi, fada d'argent i or?

— Dorm, dorm, Ludovic, fins que arribem a mon sojorn, dalt del Puig Sacalm. Llavors et despertaràs per a estimar-me i ésser mon espòs.

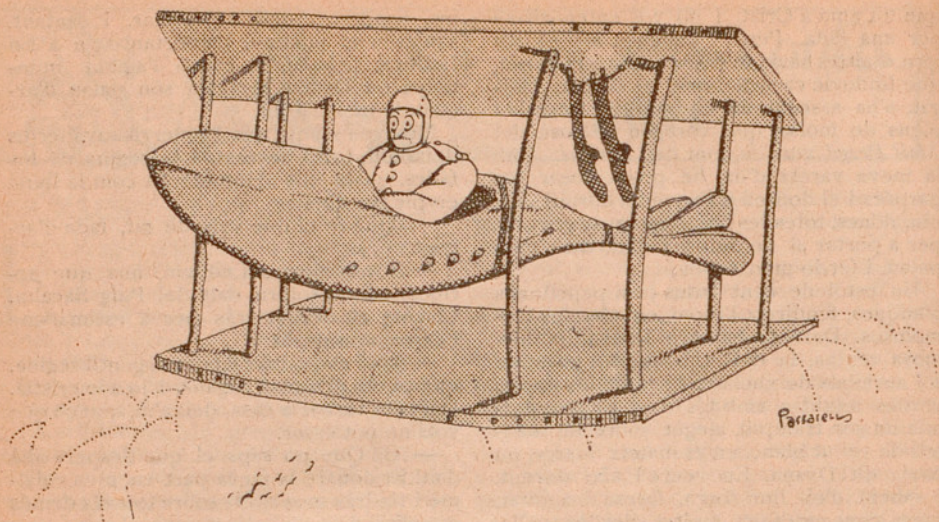
— Això no podrà ésser mai, gentil regina, que tu ets divinitat pagana, i jo sóc cristià. Deixa'm tornar a casa, deixa'm, que ço que vols no pot ésser.

— Ah! Que no saps el que t'espera allà dalt! Et donaré la meua part en mon reialme i tindràs mos drets sobre tots els demés esperits.

— Val més la corona d'estrelles que Déu posa als seus escollits, i un seient en el paradís.

— Tu menjaràs com els reis de la terra

— Si m'hagués pensat que per aquí dalt hi havia tantes corrents d'aire, o hauria triat un altre ofici o portaria un cotxe que les portes ajustessin bé.

i veuràs nèctars i vins espumejants en copes d'argent i or.

— Prefereixo el pa moreno de fajol que tinc de menjar en jorns de lluites i l'aigua de les fonts que el senyal de la creu beneeix.

— Aniràs vestit de vels teixits d'or i amb pedreries...

— Jo voldria portar la túnica de cànem amb que cobrien son cos els màrtirs de les catacumbes — i ensenyà a Druna una creu de pedres precioses que no deixava mai de portar penjada sobre el pit. — Veus? Amb aquest signe venceré tots els teus adormiments.

Druna volgué llençar la creu d'un cop de vareta, però aquesta es partí.

— I, a la que toqui amb aquest signe, em deixarà al moment.

Druna, furiosa, manà a les fades que anessin volant amunt, amunt; i, quan ja des de l'alçada on eren es veien les muntanyes

com minsos pilons d'engrunes de terra fets per les formigues, digué a Ludovic:

— A veure ara si fas servir la teva relíquia, que si et deixem fendiràs l'espai com una pedra, morint ofegat abans de tocar terra.

— Felços els que moren en la fe; Déu els reserva la glòria.

I, anant tocant amb la creu a cada una de les fades, aquestes fugien fent uns esgarips esfereïdors, fins que el mantell blanc restà sospès en l'espai, volant-hi com un núvol blanc, com flòr de neu enllumenat per la lluna en son ple, que en aquell moment sortia del mar de Roses.

D'aquella nit, desaparegueren les fades del Puig Sacalm; enretiraren avall de la muntanya els boscos, desapareixent les flors i fruiters, i quedant per sempre aquell cim erm i pelat, amb sols aquell herbei tristoï que els vents no deixen créixer.

J. BERGA BOADA

NENS: Demaneu als Reils que us portin els discos marca GRAMOFONO de

EL GALL-DINDI DEL TITELLA

impressionats pels titelles de la CASA REIG

MAINADISTES !! Visiteu la Exposició de Joguines d'Art "MIRIA" Són les millors! - Carrer Rosselló, 206

LA PREMSA, EL PUBLIC I EL NOSTRE CALENDARI

Els periòdics de tota Catalunya tenen les millors paraules d'elogi i encoratjament per a la nostra empresa, amb motiu de la publicació del nostre Calendari. Des de la premsa diària de Barcelona fins al més humil periodiquet comarcà, tots van fent grans lloances de la nostra obra, a la qual dispensen l'honor de reconèixer-li una transcendència benfactora per a Catalunya.

Aquests elogis es barregen amb els del públic. Per tot arreu trobem compradors que ens feliciten, i cada dia un grapat de cartes arriben a nosaltres, de desconeguts amics que ens esperonen a seguir avant.

I tant si hi seguirem, comptant amb la cooperació d'aquesta multitud d'entusiastes!

Si bé l'íntima satisfacció que sentim ens tempta a reproduir en les nostres pàgines les felicitacions rebudes, com que som modestos de mena, ens ruboritzàrem si sortien de les nostres premses elogis que nosaltres mateixos manéssim reproduir. Més de xeixanta periòdics a hores d'ara han parlat del Calendari de LA MAINADA en termes en excés temptadors d'ésser reproduïts per qui no tingués un concepte refinat de la modèstia, i unes trescentes cartes de literats, artistes i desconeguts són dintre els nostres arxivadors, incitants com una temptadora llamadurà... Mes no caurem en la temptació. Us ho prometem! L'humilitat és una de les virtuts més belles i els elogis no han de servir per a envanir, sinó per a estimular a la superació.

Perquè reflexa un gran geste i un amor als infants comparable al nostre, sia'ns permès reproduir, com a mostra de la bibliografia del nostre Calendari, el següent retall de l'estimat confrare *La Veu de Tarra-gona*:

«LLETRES CATALANES. — CALENDARI. — Tenim damunt la taula de redacció, el de *La Mainada*.

Aquest bell periòdic, que és fet per als petits i en el qual els grans copsem grans ensenyances, ha fet son Calendari, que és un encert en tots els aspectes.

Literatura abundosa i ben triada, dibuixos esquisits, acurada presentació, el bon gust és sa nota sobressortint.

Hem vist en nostre passeig del Balcó del Mediterrà a una pomellista tota cofoia que, en mig d'altres dues nenes de nou a deu anys, el llegia i comentava. Les tres confonien els rulls graciosos de llurs cabells, acotant el cap damunt les planes del llibre.

Acte de generositat de la pomellista, fou la promesa de que el vinent diumenge deixaria el llibre a una d'elles, la qual mostrà son agraïment amb un esclat de joia.

— I a mi? — digué la tercera, amb veu d'angelet.

— L'altre diumenge; però ara el mirarem tot, perquè no ho espereu amb tanta ànsia.

I nosaltres, escoltant aquelles paraules de sentiment amb emoció, ens endinsàrem per la Rambla, i pocs minuts després posàvem a la mà de cada una de les dues nenes un exemplar del Calendari, a condició de que el deixessin a altres amiguetes que llurs pares no els el podessin comprar.

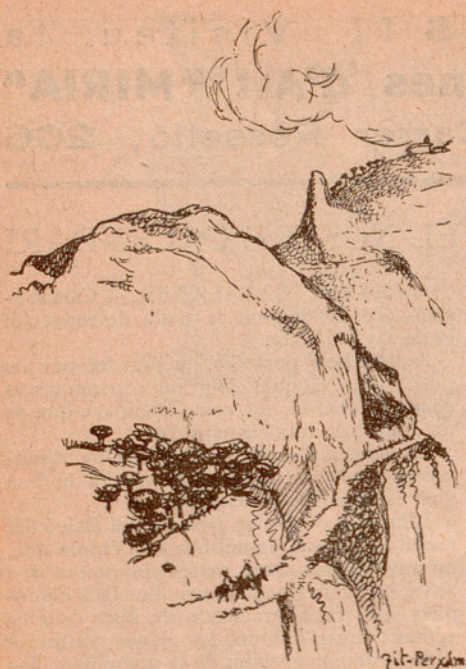
No creiem pas que, apart la creació d'escoles, s'hagi fet res tan eficaç pel triomf de la causa de Catalunya, com l'obra d'educació que amb tan encert ve realitzant *La Mainada*.»

Una mica excessiu, tal volta, el final, però, ; quina emoció ens ha produït veure que ja hi ha qui dona a la nostra tasca la valor que voldríem que tingués anys a venir!

LLIBRES D'ENTRETENIMENT I JOGUINES INSTRUCTIVES PER A

REIS

Grandlós assortiment - Llibreria Subirana
Carrer de la Portaferrissa, 14 - Barcelona

Camí de l'hermita.

- Quan hi serem a Sant Hipòlit, pare?
- El tretze d'aquest mes, Carmeta.

ELS DOS ANUNCIS

(Del francès)

En un humil llogaret, cap allà el 1650, hi havia un sol barber, i no eren conegudes les perruques, ja que els veïns es passaven sense aquest pos-tís. Un barber foraster s'instal·là allà. Portava un gran assortit de perruques, i volia implantar l'ús d'aquelles dintre el poble.

Els clients, per això, no venien. Per a atreure'ls rumià el perruquer un mitjà:

Posà a la porta del seu establiment un gran quadro penjat, el qual representava a Absaló, el fill rebec de David, penjat de la cabellera en un arbre, mentre el seu enemic l'atravesava amb la llança. Sota de la pintura hi deia, en lletres molt vistoses:

S'HAURIA SALVAT SI HAGUÉS PORTAT PERRUCA

L'anunci produí el seu efecte, i el vell barber del poble veié reduir-se en gran nombre la seva clientela, mentre la del nou augmentava considerablement.

Allavors aquell es posà a pensar un mitjà per a guanyar els clients allunyats, sense renunciar, per això, al seu sistema contrari a les perruques.

Penjà ell també a la porta de la seva tenda una pintura, encara més grossa i vistosa que la de l'altre, i que representava un home que s'ofegava i un altre, des de un vaixell proper, que l'agafava pels cabells, que, com a postissos que eren, li quedaven a les mans. El rètol de sota deia:

NO S'HAURIA OFEGAT SI NO HAGUÉS DUT PERRUCA

L'enginyós barber tornà a guanyar la seva clientela.

RAFAEL TASIS MARCA, trad.

IV CONCURS DE LA MAINADA

ELS PLANÇONS DE LA PATRIA

Les més belles fotografies
de nois i noies catalans

(Vegin-se les condicions en el número anterior, p. 488)

Queda oberta l'admissió de fotografies, les quals, es publiquin o no, no seran retornades als seus remitents.

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Aquí, a la platja, sense vestir, tots som uns...
Veus aquell que ara entra a l'aigua? Doncs és l'autor d'una pila d'explosions.

— Es terrorista?

— No. Es pirotècnic.

NENS I NENES

Escriviu als REIS que comprin les JOGUINES als

“Magatzems Novetats Borràs” - Casa Segura - Passeig de Gràcia, 37
i amb els mateixos diners compraran més i més bonic

Es una còpia del teatre gran

Hi ha un gros assortit d'obres per a representar i cada una porta el seu decorat.

El trobareu a totes les llibreries i botigues de JOGUINES

LA NOSTRA PROTESTA

PER una «Anotació» publicada a *La Veu de Catalunya*, signada pel nostre estimat amic *Blai*, ens hem enterat de quelcom que no podem deixar passar sense la nostra més vehement protesta.

En un teatre de Barcelona surten en una certa «Revista», de la qual no hem de fer la crítica aquí, una nena i un nen que simbolitzen el nostre setmanari i l'estimat confrare *En Patufet*. I encara que sembla que no hi ha res en descrèdit de la nostra tasca, cosa que en cas contrari no ens mouria tampoc a protestar, volem dir dos mots perquè es tracta de defensar el pudor de dos nens contra la despreocupació que significa per part dels seus pares el deixarlos sortir a treballar en un ambient francament hostil a la innocència de la seva edat.

Cridem l'atenció de l'Autoritat sobre la funció tutelar que deu exercir.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 22 de desembre)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics, d'enginy i de passatemps, dels següents col·laboradors, mainadistes estimats: J. Gil; E. i C.; Amèlia Centelles; Joan Farré; Josep Oriol Franco; Francesc

Sas; Companyia Maiest; Vicens Fabregat, Josep Samper; Antoni Freixa; Hermengol Goula; Llac i Queralto; Ramon Sansó (Igualment feliç Nadal i Any Nou, macol!); Josep M. de Carreras; Erregés; L. Navarro Costabella (Corresponem amb efusió!); Francesc Rafà; Sarlé i Bernadet; F. D. X.; R. Aramon, Miquel Balaguer i Albertí; Flor de Te, Boadas, Josep Oliver, Joaquim Granados; Joanet Iglesias i Bosch; M. Sey. J. Sey; Josep Soler; R. A. S., Teresa Bisbal; Paquita Sampons; Miracle Luria Tudela (Molt bé, senyorete «roseta», així ho farem!); W. Fonts; Josep Anglès Prous; J. M. S.; Kin-Sin; Juli Mas; Salvador Suau; Ovidi Escalier; Agustí Castells; Jaume Vacher; Anton Marcó; Joan Montserrat, Anfós Calafell; F. X. V. S., P. Amat, Joan Pol; Ernest Mingüillon; Dalmau; Joan Salvat Coral, Francesc Miró; Lluís Rafel; Estantislau Parets, Amadeu Freixas (Admetem tots els dibuixos); Nuri Castells; Josep Roig; Mercè Capdevila; Joan Cubells; Roser Mimó i Fonts; Pepet; Un vendrellenc; Julià Ivo; Ramon Fontanals; Roc de Tagamanent, i Ferran Prats.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUE SIA PUBLICABLE; I DEL QUE NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

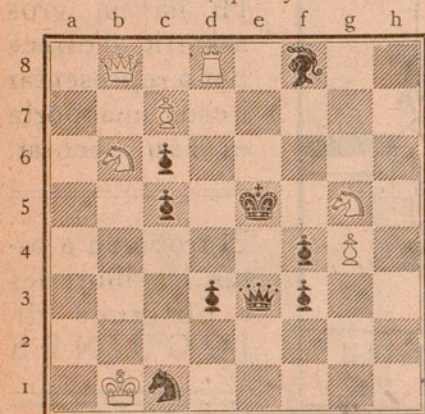
Ricard Mola Cañada. — Avant! Molt bé!
Rafel Tasis Marca. — Feliç Any Nou, tan pròsper, al menys, com el 1921, i de tanta efusió! Gràcies per l'idea.
Ramon Sallés. — Moltes mercès!
E. Alujes. — Agraïts...
M. Cabmany. — Torni, oi! Esperem quelcom més...
Joan Martí i Aparici. — Sempre tan benemèrit. Ja ho sap, com a casa seva!

J. Fournier. — Corresponem efusivament.
Manuel Sans Poch. — El tenim per nostre...
Ll. Rafels i Jané. — Agraïts i contents. Manen!
Una abraçada a tots!
EL GUIA JOAN

JARDINET DE PASSATEMPS

SECCIÓ D'ESCACS

PROBLEMA N.º 11, per JOSEP PALUZÍE

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema n.º 10: A b 7 - a 6

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMÉRIC, per A. MARTÍNEZ

1	2	3	4	5	6	7	Flor
4	5	1	2	6	7		Peça de vestir
1	2	3	4	7			Instrument
	4	4	5	3			Animal
		3	4	2			Líquid
			4	7			Nota musical
				5			Consonant

FUGIDA DE VOCALS, per MARTÍ RIBALTA

Q . n . c . b . s . l . s d . n . r . s ,
c . m p t . . m b t . . m b n . n g . m . s .

JEROGLÍFIC COMPRIMIT, per J. PICAS

I 9 2 2 . 9 .

TARGETA, per JOAQUIM HUGUET

Aleix Germà Nibau

Tàrrrega

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donin el títol d'un drama català i nom i cognom del seu autor.

R O M B O, per J. SERRA

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant; nosaltres hi estem; nom d'home; tots en tenim; consonant.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Filomena.

Al rombo: F; Set; Serra; Fermina; Tripa; Ana; A.

A la targeta: Batalla de reines.

A la endevinalla: La baldafa.

A la xarada: Casino.

A la conversa: Martí.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatemps del número 28 els següents mainadistes, estimats amics nostres: Germans Marcó; Florentina Vilallonga; Nora Guarro L.; Miquel Prada; Llorenç Farnés; Lluís Torra de Prat; R. Sancho; Jaume Sanmartí; Vicents Farré; P. Pal Om; Francesc Miró; P. Vinyallonga; Bru Prats Puig; Mercè i Joan Virgili; Vicents Isart; Josep Llorens i Llinàs; Andreu Verdaguier; F. Barceló; Josep Oriol Franco; Joaneta Rius; Joan Tondo; Maria del Roser Salvadó; Josep M.ª Galofré; Jaume Elias; J. Munné i Coca; Anton Marcó; Júlia Petit; Rafel Padrós; Anselm Sampsó; Ramon i Lluïsa Torruella; Josep Calvo; F. Astor; Francesc Miró; Germanes Rius i Gelabert; Montserrat i Núria Cuscó; Horaci Sampere; M. i R. Barceló; Angel Solà; R. Aramon; Joan Queraltó; Domènec Iglesias; Dos germans mainadistes de Mora; Josep M.ª Boada; Ramon Comas; Lluís Riba; Germans Balaguer i Albertí; Baptista Xurriqueria; Pere Cortés i Ricard Fortuny. Els deu primers poden passar a recollir els premis ordinaris.

Han resolt el problema número 9 del Joc d'Escacs els nostres bons amics mainadistes: Joan Vila i Munill; En Roc de Girona; E. Juncà; Germans Soler, i Júlia Petit. L'enhorabona!

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

ESTEVE RIERA Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA D CANALETES 9 i 11

TELEFON, A. 2766

BARCELONA

JOGUINES
JOGUINES
JOGUINES

Vda. F. J. Baqué

Archs, 8

Propaganda RIBÓ

REIS

PARAIGUES - OMBREL·LES
VANOS - BASTONS

J. CARDÚS

Portaferrissa, 10 - Barcelona

Casa Pantaleoni Germans

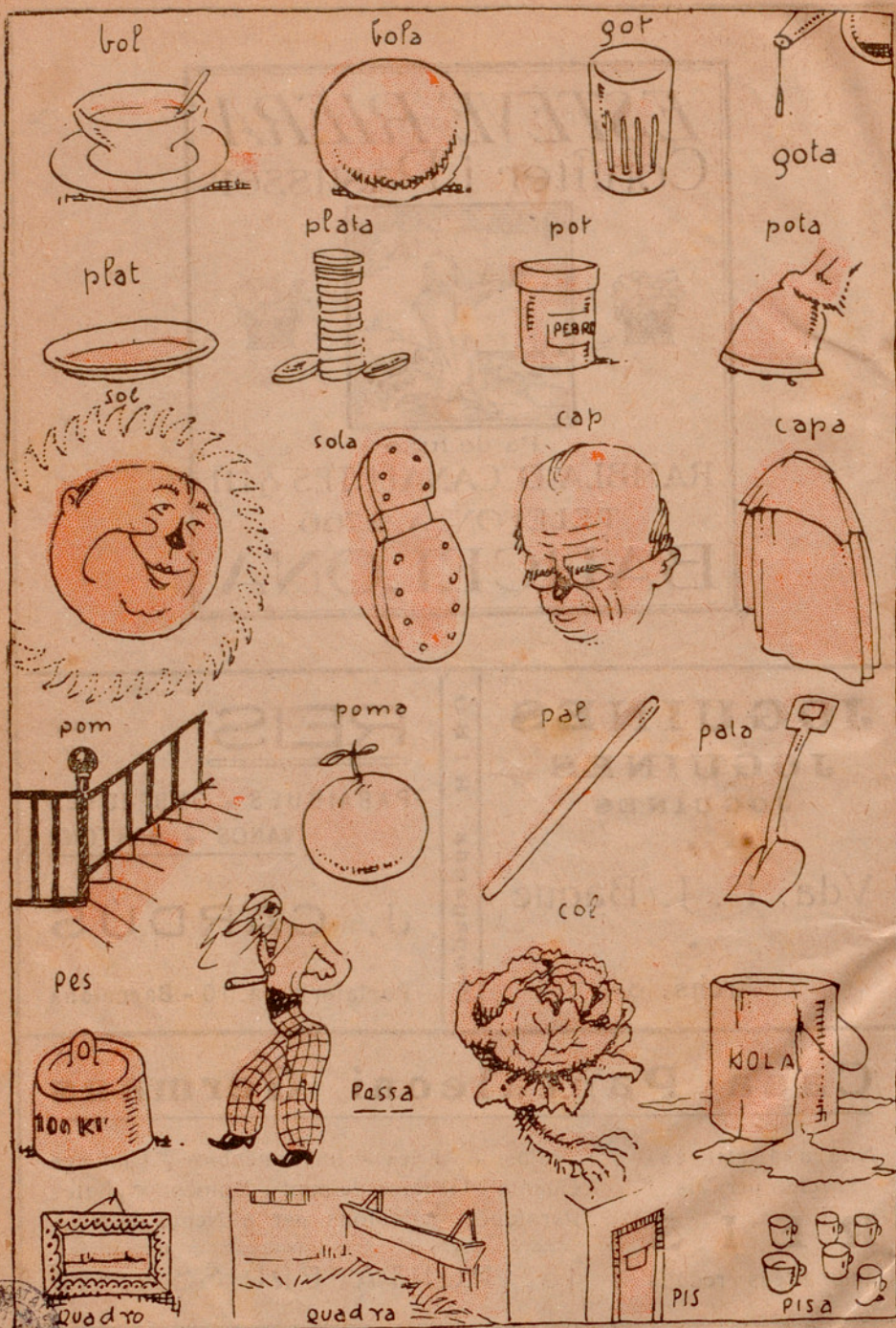
Nou assortit es-
pecial per als

REIS

amb preus reduïts

Trajos - Abrics - Impermeables - Camises
Guants - Gèneres de punt - Boines - Sabates
Paraigües - Bastons per a Nenes i Nens

13, PORTAFERRISSA, 13

DE COM UNA COSA ÉS EL MASCULÍ I UNA ALTRA EL FEMENÍ